

L'HORA DE PEDRO

Després de la decapitació, travessia del desert i resurrecció, semblava que Pedro Sánchez era un “altre tipus” de líder, capaç de fer “una altra cosa”. L’“altra cosa”, segons expressió entusiasta d’un sanchista amic, ho incloïa tot, una altra Espanya, una altra manera de fer la política, una “altra relació” amb Catalunya..., les mil facetes de l’ altrisme, una estranya paraula que albirava meravelles.

Però va arribar l’envit català, i de l’ altrisme al mateixisme no hi va haver ni mig pas, i el potencial fènix del socialisme espanyol es va transmutar en mamut vell. Si era l’hora de demostrar gosadia, relat propi, perfil alt i sentit d’estadista, aquesta hora ha passat i el que queda és un polític més, de la pila dels molts, incapaç de lluitar amb una situació complexa amb la imaginació, intel·ligència i valentia dels grans. El seu seguidisme acrític de Rajoy l’ha deixat nu d’atributs, i quan acabi tot aquest embolic, passi el que passi amb Catalunya, una cosa estarà clara a Espanya: Sánchez és, amb els seus matisos, un altre polític que passarà a la història sense passar a la història.

Com és possible que un líder que semblava diferent, i que va demostrar determinació en la lluita per recuperar el lideratge usurpat, hagi caigut amb tanta simplicitat en el parany mortal que li ha plantat Rajoy? I els asseguro que la pregunta és honesta, sense malícia, perquè encara voldria donar-li una mica de crèdit a Pedro Sánchez. Però el cert és que Rajoy ha aconseguit arrossegar Sánchez en la seva carrera cap a l’abisme, i en l’atropellament a la democràcia l’ha convertit en còmplice. Per descomptat, ningú no s’esperava un Sánchez beneït el referèndum, o desistint de la lògica defensa d’Espanya, però del relat democràtic de la unitat a la sistemàtica destrucció de l’Estat de dret, amb l’excusa de Catalunya, hi ha molts pobles. I Sánchez, de la mà de Rajoy, els ha recorregut tots.

Cert, no és fàcil el moment per a un líder espanyol. Cert, l’envit català és un conflicte de molt calat. Cert, el relat polític està enverinat, sobretot pel soroll eixordidor del Madrid mediàtic. Cert tot. Però els grans líders, els altres, creixen en aquestes situacions, tant com decreixen els petits. I quan un líder socialista que allotjava somnis d’ altrisme esdevé un titella en mans del líder d’una dreta intolerant, que nega la política, que pretén perseguir centenars d’alcaldes, que no posa ni una sola idea sobre la taula, que prohibeix debats parlamentaris, que envia la Guàrdia Civil a requisar impremtes i que xipolleja amb les clavegueres, quan passa, el tsunami del descrèdit ho devora tot.

Catalunya és la prova de resistència de la democràcia espanyola i, de moment, hi ha aluminosi. La qüestió era saber si Sánchez tindria relat propi i no s’implicaria amb els abusos de Rajoy. No ha estat així.

Sembla que també la seva figura presenta aluminosi.